

Оттогава бабата и дѣдото заживѣли съвсемъ сами. Настъпили още по-топли дни. Дърветата по околнитѣ хълмове и въ градината цъвнали. Всичко цъвтѣло и носѣло радостъ на хората. Само дѣдото и бабата били тѣжни, защото при тѣхъ нѣмало нито Капка, нито Снѣжинка.

Настъпили още по-топли дни. По небето почнали да се събиратъ облаци. Една вечеръ затрещѣло. Рукналь едъръ дъждъ. Дѣдото и бабата се вслушали въ дъжда. Сторило имъ се, че чуватъ гласа на Капка и много други гласове, които казвали: „Остани при насъ, Капке, остани, сестрице!“

Но тя имъ отговорила: „Искамъ да се върна при баба и при дѣда — тѣ ме чакатъ сега.“

— Чувашъ ли, старо, това е Капка. Искане да се върне при насъ, — казалъ дѣдото зарадвавъ и отворилъ прозореца. Въ тоя мигъ покрай прозореца захвърчали много капки. Но само една влѣзла въ стаята, подскочила на пода и отъ нея излѣзло сжщото онова хубаво момиченце. Зарадвали се дѣдо и баба, че не сж сами вече. Отново заживѣли щаст-

ливо. Само понѣкога се съжали за Снѣжинка. И ставало имъ мъчно за нея.

Изминала се пролѣтъта. Дошло лѣтото. По клонитѣ на овошнитѣ дървета нависнали едри плодове. За да не отлети пакъ при другитѣ капки когато вали дъждъ, дѣдото и бабата решили да прекръстятъ Капка и я нарекли „Бабиното момиченце“, за да не могатъ да я познаятъ капкитѣ. И сега тя по цѣль день играела въ градината и нито слънцето, нито капкитѣ можели да я взематъ отъ бабата и дѣдото. Изминало

се лѣтото. Дошла и отминала есенъта. Дърветата оголѣли. Наближила зимата. Една су-